

[Ebba Strange.]

synes jeg ikke socialstyrelsen kan være bekendt, de åndssvage kan ikke være tjent med det, og folketinget kan ikke lægge navn til det. Derfor vil vi gerne fra SFs side foreslå socialministeren, at han drager omsorg for, at åndssvageforsorgen bevillingsmæssigt ligestilles med de øvrige forsorgsgrene, mere forlanger vi såmænd ikke.

Til slut vil vi gerne opfordre til, at der nu bliver foretaget undersøgelser, der kortlægger de virkelige behov for åndssvageforsorg, herunder behovet for personale og uddannelse af dette, og at der nedsættes arbejdsgrupper nu — det vil jeg gerne pointere — inden for de forskellige områder inden for åndssvageforsorgen, der kan forbedre forsorgens overgang til social- og sundhedsforvaltning og skolevæsen, sådan at den overgang, der skal finde sted, virkelig er forberedt af folk, der har indsigt i de områder. Vi har også hos os overvejet, om man kunne sætte en bestemt dato, og nu har fru Eva Gredal altså nævnt 1978. Vi tør heller ikke gå tættere på, vi har også selv været inde på, om 1978 var et rimeligt tidspunkt.

Når jeg nævner 1978, vil jeg også gerne vende tilbage til det, jeg var inde på før, og som jeg synes er et af vores alvorligste problemer: det skal ikke først være i 1988, der skal være skoler og oplæringspladser til alle børn, det skal være i 1978, så må vi tage pengene et andet sted fra. Det er vigtigt, at disse børn får de rettigheder, de har krav på, og det er vigtigt, at vi her er med til at sikre vore åndssvage borgere de fulde menneskerettigheder.

Inge Krogh (KrF):

Jeg har i 11 år været ansat ved åndssvageforsorgen, de 10 år som centerleder, og jeg har gang på gang hørt, at man har sagt: det er politikernes skyld, at der er så skandaløse forhold inden for åndssvageforsorgen. Nå ja, tænkte jeg, der er ikke andet at gøre, jeg må se at blive politiker, og det er altså lykkedes. Det er nu ikke alene af denne grund, men nu står jeg her altså. Jeg kan se, at der er en ting, der er nødvendig. Bevillingerne er nødvendige, vi kan ikke arbejde uden bevillinger ude omkring. Men jeg kan også se, at det er embedsmændene i København, der gang på gang kommer til at danne en barriere. Jeg ved godt, det er mine chefer,

der sidder og hører det, men jeg vil alligevel sige det. Gang på gang bliver der arbejdet hen over hovedet på dem, der har ansvaret ude i centrene, og på forældre og på patienterne.

Jeg vil derfor meget stærkt gå ind for en decentralisering af åndssvageforsorgen, og jeg må gå meget stærkt ind for, at det sker så hurtigt som overhovedet muligt. Jeg vil henstille til socialministeren, at man overvejer det stærkt, og at man overvejer, om det virkelig er nødvendigt, at bistandsloven først skal gennemføres fuldt ud, før det kan lade sig gøre.

Det er ikke, fordi jeg forbinder noget romantisk med det, men jeg tror, det er sådan, at når man har de bevilgende myndigheder ved siden af sig, så kan de bedre se, hvad det er, der er galt, og det er måske deres egne pårørende, der kan have gavn af det.

Som sagt, gang på gang har jeg oplevet, hvordan sagerne er blevet behandlet hen over hovedet på os. Der er allerede nævnt flere gange den nedgang i personalet, vi fik i efteråret 1973. Det har der været skrevet meget om; der har været skrevet om det i aviserne, og der har været givet mange forklaringer. Nu vil jeg prøve at give en forklaring, som jeg har følt den dér, hvor jeg stod.

Vi har i mange år inden for åndssvageforsorgen haft stillingsnumre. På et vist tidspunkt blev der lavet en normering, den blev selvfølgelig skåret lidt ned i København, det er der ikke spor at sige til, men vi fik altså vores stillingsnumre, og der blev udtrykkelig sagt: I behøver ikke at søge, når I ansætter nogen i de stillingsnumre. Når først stillingen er der, så kan I besætte den. Så pludselig i 1973 fik vi at vide, vi kunne ikke besætte disse stillinger. Hvorfor ikke? Budgetterne var for små. Der var igen sket det, at normeringer og budgetter ikke fulgtes ad. Det har været en evig kamp i åndssvageforsorgen at få de to ting til at stemme sammen. Havde man en normering, var budgettet der ikke. Havde man pengene, var normeringerne der ikke. I dette tilfælde havde man glemt at regne med lønforhøjelser. Man vidste faktisk ikke, at der er noget, der hedder dyrtidsportioner, at der altså skulle udbetales flere penge, at elever bliver færdige og skal have mere i løn, og at uddannede efterhånden afløste uuddannede og også skulle